

Havet

av

Tord Akerbæk

En sjøfortelling

En sjøfortelling

Prolog

Da jeg brøt overflata første gang, var båten fortsatt der. Jeg grep etter noe å heise meg ombord med, men nådde ikke opp. Fingra bare gled på det glatte skroget. Det hang en taustump fra akterstaget. Fingertuppene mine rørte såvidt ved den. Jeg grep etter roret, men det skled unna. Et vindpust fylte seilet og dro farkosten med seg. Jeg svømte etter, med lange seige tak, men båten var hele tida utafor rekkevidde.

Ei ny bølge skylte over meg og så var båten flere meter unna. Jeg krålte det forteste jeg vant, men tok ikke innpå. Langsamt ble avstanden større og jeg kjente at jeg ble sliten. Saltvannet fylte munn og nese og jeg måtte stadig nyse. Jeg ga opp å svømme. Båten drev, bedagelig og førerløst, mot Hollendergrunnene og jeg lå igjen midtfjords.

Det var langt til land på begge sider. Lengre enn jeg hadde håp om å svømme. Det er slik folk dør, tenkte jeg.

Så gikk jeg under for tredje gang ...

Havet

Første del

Båtkjøp

Første kapittel

Der fortelleren møter mørke eksistenser i byens havnekvarter.

Artur satte meg av ved Slependen. Batterimeteret på Thinken hans viste 50% så han måtte snu. Jeg sto ei stund i veikanten og funderte på om han egentlig var en dårlig kamerat som etterlot meg på den måten, men bestemte meg for å overse det. Han hadde kjørt meg nesten helt fram. Og han hadde vært med på Bilextra og handla lanterner. Og kabler. Og sikringsboks. Og fritidsbatteri. Alt båten mangla, faktisk. Og han hadde latt meg få bo gratis på hytta si på ubestemt tid. Et par kilometers gange i vakkert solskinn kunne jeg tåle.

Dessuten hadde jeg sansen for holdningen hans. Han viste en form for prinsipiell sparsommelighet som ikke var gjerrighet, men snarere handla om å utfordre verden: Nå kjører vi el-bil til Asker og så ser vi hvor langt vi kommer. Kommer vi ikke fram,

vel så kommer vi ikke fram, men vi får mest mulig ut av batteriet.

Sjøl skulle jeg få mest mulig ut av en slunken bankkonto og forsøke å unngå å betale husleie så lenge som mulig. Kanskje helt til september. Jeg hadde bestemt meg for å bo i båt.

Det var kjøpers marked for små seilbåter og det skulle jeg utnytte. Jeg skulle finne en sånn cirka 20 fots seilbåt til et tilsvarende antall tusenlapper og den skulle jeg få på vannet på kortest mulig tid med minst mulig arbeid og seile ned til hjembyen og så komme meg fortest mulig ut i skjærgården og loffe mellom øyene og fiske makrell og bade morgenbad og kveldsbad og midtpådagenbad og gå i land på bitte små holmer og ligge på svai i grunne vikler og koke kaffe på primus.

Og båten var funnet. En nitten fots Albin med senkekjøl til lusne ti tusen. Det var et røverkjøp og jeg var røveren.

Jeg slengte bagen-velvilligst donert av min miljøvennlige, men gavmilde kamerat-over skulderen og begynte å gå. Det der med senkekjøl var ganske genialt. Noen lette drag på en vinsj og båten

var flat som en pram i bånn og kunne gli over grunner og skjær og rett inn på stranda.

Båten hadde i det hele tatt alt man trengte. Bortsett fra lanterner og strømkilde, men det hadde jeg altså kjøpt samme dag. Det skulle monteres i morgen, kanskje alt i kveld, før jeg ga meg i vei nedover fjorden.

Lanterner er påbudt. Det hadde jeg erfart. Jeg hadde ikke bare erfart det. For virkelig å gni det inn – slik man gnir snuta på en hvalp ned i tisedammen på kjøkkengulvet – hadde havnepolitiet tatt med seg en journalist med kamera i politibåten. Dette var dagen etter at lanterner var blitt påbudt for småbåter og et eksempel skulle statueres. Eksempelet kom i dorgefart inn Ringdalsfjorden og ble stansa og statuert ved Blåsoppbukta. Den heter ikke Blåsoppbukta fordi bilførerene står rett over på brua og blåser promilleballonger. Den heter det fordi det er det første stedet man får antydning til vind på vei ut fjorden. Men jeg var altså på vei inn og jeg gikk med sju knops lovpålagt fart.

Hadde jeg gitt full gass hadde jeg vært i havn før mørket og lanternepåbudet senka seg over fjor-

den. Hadde jeg gitt full gass hadde jeg dessuten kjørt fra både politiet og den dårlige etterlikningen av en kritisk journalist de hadde med seg i bagasjen. Jeg kjørte rundt i ei fjorten fots jolle med en 35 hesters Johnson hengende i akterspeilet. Motoren var så tung at den når som helst trua med å dra båten under og så kraftig at den fikk jolla til å lette. Men jeg er en sindig mann og har sjelden hastverk. Derfor fikk gassen hvile og jeg brøt lanternelovgivningen isteden for fartsgrensa.

– Var du på fisketur kanskje, spurte journalistunnskyldningen og så på bøtta med snøre og pilk.

– Hytt og vær, svarte jeg og stakk nesa ned i vindjakka. Politimannen leste høyt fra lanterne-kodicillen. Der sto det om røde og grønne og hvite lys som skulle vise seg på himmelen og ulike straffer som skulle komme over folk som ikke fulgte øvrighetens påbud. Journalisten hørte ikke etter.

– Hvor har du vært, ville han vite.

– Tvi vøre og splitte mine bramseil, svarte jeg, men kanskje sa jeg det ikke høyt.

– Ute ved Singløa, kanskje, foreslo bladfyken og skrev flittig etter eget diktat.

– Hva heter du for noe, spurte politimannen som var ferdig med prekenen.

Jeg sa hva jeg het. Modigere er jeg ikke. Politimannen begynte møysommelig å notere. Journalisten skrev det ned han også.

– Fikk du fisk, spurte han.

– Fikk og fikk, svarte jeg og så meg om, om det skulle være noen fisk i nærheten.

Vår utsendte medarbeider lente seg over ripa. To riper faktisk, politiets og min.

– Du fikk ikke fisk altså, fastslo han.

– Det blir femtenhundre, skjøt lovens håndhever inn.

– Vet dere at det er sjøorm her, sa jeg. Dette sa jeg nesten sikkert høyt, men hverken lovens lange eller pressefrihetens uavhengige arm så noen grunn til å skrive det ned.

– Kanskje jeg kunne få en betalingslapp, ba jeg. – Jeg kjører ikke rundt med så mye kontanter på havet. Politimannen gav seg til å skrive igjen. Journalisten fant ikke på flere spørsmål og tok noen flere bilder isteden.

– Kan jeg skrive dette her, spurte han plutselig.

Havet

–Jeg vet ikke, svarte jeg. – Du får prøve. Han så uforstående på meg.

– Det går sikkert bra, sa jeg.

– Og så får du skaffe lanterner, sa politimannen.

– Jada, svarte jeg.

Dagen etter var jeg førstesidestoff i lokalavisa:
HAN VAR UHELDIG LYSTFISKEREN SOM
KOM INN FRA FJORDEN I NATT. FISK FIKK
HAN IKKE, MEN EN KRAFTIG BOT.

Jeg la ut båten til salg samme uke.

*

Og nå hadde jeg altså kjøpt båt igjen. Ti år som landkrabbe hadde sletta ut alle vonde minner. Skipbrudd, sjøsjuke og sure strandsittere var glemt. Havet var bare sol og lokkende strender. Men lanterner måtte jeg ha.

Veien gikk i svinger langs fjorden. Rundt hver sving åpna et nytt stykke Norge seg. To ting var klart. En: Det er mange penger i indre Oslofjord. To: Mange av de pengene ligger på kjøp. En god del har mast også, og for det meste så ligger de i havn.

Eller rettere i marina. Hvis de da ikke ligger i opplag sommeren igjennom.

Det skulle ikke jeg. Jeg skulle være på sjøen fra morgen til neste kveld så sant ikke været tvang meg til noe annet. Riktignok hadde jeg bestilt en båt-plass, men å ligge der og mugne hadde jeg ingen planer om.

En buss nærma seg bakfra. Jeg rakk ut armen for å stanse den, men armen ble hengende usikkert i hoftehøyde. Hadde jeg penger? Jeg grov i lommene etter pengepungen mens bussjåføren stoppa og så spørrende på meg.

– Er det langt til Stakavik, spurte jeg. Pungen var tom. Salte.

– Halv mil, svarte sjåføren. Jeg kjente på bryst-lomma. Der lå hele kjøpesummen. Tjue femhundrelapper som skulle betales kontant til båtselgeren.

– Da trur jeg sannelig jeg går, sa jeg.

Jeg hadde tatt ut pengene fra en minibank kvelden før. Inne i en 7/11-butikk på Karl Johan. Jeg hadde stått tett opp til automaten. Holdt handa over tastaturet og magen foran skjermen for å skjule både kode og sum. En fyr så rart på meg. Han så ut som

en albaner. Eller litauer. Eller rumener. Et eller annet. Steike. Skulle jeg avbryte transaksjonen? – Vil de avbryte transaksjonen, blinka det på skjermen under magen min. Nei. Ja. Jo. Jeg fullførte transaksjonen, så lukka jeg jakka, lirka høyrearmen ut av ermet og la jakkeåpningen over spalten der sedlene begynte å blafre fram. Pokkers bråkemas-kin. Det kunne jo høres lang vei at jeg tok ut stor-summer. Jeg grep seddelbunken under jakka og dytta dem inn i innerlomma. To reserveknapper falt ut. Jeg måtte redde dem. Jeg er en fattig mann; jeg har ikke råd til å kaste brukbare ting. Jo, så pokker har jeg det. Jeg er rik. Jeg er en kakse med lomma full av likvider. Snart er jeg skipsreder.

Så med et fast grep om innerlomma på jakka overser jeg reservedelene og går rett ut av minibu- tikken og ut på fortauet. Jeg snubler nesten over et damemenneske av romfolket som sitter på trappa. Ei hand griper meg i skulderen. Jeg knytter neven om kontantene og er forberedt på å overgi meg med så lite kamp som mulig. Jeg forbanner den forban- nede båtgriskheten som har bragt meg opp i situ- asjonen og snur meg. Det er albaneren.

– Ni tappade dom här, sier han og rekker meg jakkeknappene. Det var en utlending. Det var det jeg visste.

– Takk, sier jeg, og tar i mot med venstrehand. Den høyre ligger fortsatt knytta rundt lomma under jakka.

– Jeg mener tack, retter jeg. Man er da kosmopolitt.

Det begynte å regne.

– Går det bra, spurte svensk-albaneren og så bekymra på armen min under jakka.

– Ja. Javisst, veldig bra. Kjempebra, svarte jeg og undertrykte trangen til å be om unnskyldning. Han var åpenbart ingen skurk og jeg var bare en nedrig rasist. Så snudde jeg ryggen til ham og løp. Jeg vet ikke hva som er verst; folk som er ute etter å rane meg, eller folk som plutselig viser omsorg på offentlig sted. Den første typen kan man forstå. De anven-der en slags logikk det er mulig å følge. De er forutsigelige. Den andre typen skaper bare kaos.

Jeg bestemte meg uansett for å være mindre mistenksom. Hva hadde mistenksomheten egentlig gitt meg i livet? Penger? Suksess? Kjønnslig

omgang? Overhode ikke. Heretter skulle jeg møte mine medmennesker med åpenhet og tillit. Svensker og sigøynere også. Og med den beslutningen som både sprayhood og lanterne satte jeg kursen mot Vippetangen brygge.

Artur hadde lånt meg hytta si, og hytta lå på ei øy. Ikke noen øde øy, så lang derifra: ei kolonihaveøy i Oslo havn, omgitt av storby og befolka som en småby. Det innebar minst to daglige turer med ferje, så etter ei uke var jeg ganske sjøvant. Nærmest fullbefaren. Jeg ble ikke lenger sjøsjuk når jeg entra gangveien hver kveld presis klokka tjueto førtifem etter en helt nødvendig bytur.

Jeg så fram til å prøve den nye, humanistiske livsholdningen min på passasjerer og mannskap på øybåten. Her skulle de få se på tillit og åpenhet. Jeg skulle både hilse jovialt med fingeren til lueskyggen og servere en ramsalt replikk. Akkurat hva slags ramsalt replikk var uklart, men jeg hadde god tid til finne på en. Båten gikk ikke før om – jeg konfererte med kronometeret – splitte mine bramseil! – båten var gått!

Jeg var akterutseilt. Og det i Oslos mest lugubre havnekvarter. Oslo: denne byen som ikke forlater deg før den har – jeg noterte meg bak øret at jeg måtte slå opp et sted hva det var byen kunne finne på å gjøre med meg. Mens jeg var i gang noterte jeg også at jeg like godt kunne slå opp samme sted hva et bramseil var. Hadde båten jeg skulle kjøpe bramseil? Hvis ikke, burde jeg skaffe et? Og hvorfor, og ikke minst hvordan, splitter man et bramseil? Holder det med en lommekniv?

Uansett var jeg nødt til å vente på tolv-båten og sånn som regnet hadde gitt seg til å piske på asfalten så holdt det ikke med humanisme og tillitsfullhet for å holde varmen. Men lå det ikke en nødhavn for akterutseilte matroser rett derborte på hjørnet? En lokkende liten kveldsåpen kafe som reklamerte med alle mulige slags rettigheter. Jeg la om kursen og seilte inn på Wassala cafe.

I følge salig Isaac Newton, eplespiser og alky-mist, fred være med hans minne, vil et legeme alltid fortsette med jevn fart i en rett linje inn i evigheten så lenge ikke noen utenforliggende kraft virker på det. Rent mekanistisk holder det som forklaring,

men jeg vil også hevde at kraftig regn og en rasende trikk bidro til at jeg penetrerte Wassala cafe med noe høyere fart enn nødvendig. Og at jeg derfor befant meg midt inne i lokalet før den utenforliggende kraften begynte å virke. Da virka den til gjengjeld momentant.

Den utenforliggende kraften var lang og kølsvart og het noe fransklingende som Jean eller Jacques eller Jules. Han så ned på meg fra et fyrtårn av en kropp og sa noe på fransk. Fransk med hva jeg går ut fra var afrikansk aksent. Ikke at jeg er noen autoritet på franske aksenter. Det var bare fordommene fra mitt forrige liv som rørte på seg. Jean-Jacques Jules så så veldig afrikansk ut.

Ikke bare han, men hele klientellet så afrikansk ut. Så afrikansk at det ikke lar seg beskrive uten å ta i bruk en type etniske stereotypier som moderne mennesker ikke finner det minste fornøyelige. Og hvilken glede ville jeg ha av å beskrive noe som helst? Jeg så opp på Jean-Jacques og bestemte meg raskt for at han neppe ville sette pris på å bli beskrevet.

–Hva er du vil å oversatte Jean-Jacques til norsk.

–En øl, forsøkte jeg. «Løpe min vei» kjentes ikke som noe spesielt godt svar. Øverst på fyrtårnet blinka det til i en ubeskrivelig etnisk stereotyp rad av hvite tenner. Han var visst ikke farlig allikavæl.

Jeg hadde kort og godt søkt nødhavn i et etablissement spissa mot et kundegrunnlag som helt sikkert tilbragte mesteparten av sitt våkne liv med å integrere seg, gå tur, spise geitost og diskutere fordelene med blå framfor lilla swix, men som én onsdagskveld i måneden søkte sammen med andre med samme bakgrunn og tilfeldigvis samme hudfarge for å mimre om gamlelandet og mormors enestående gode maiskaker. Hvem kunne fortenke dem i det?

Bardisken befant seg i hvit sektor og med fyrtårnet i ryggen navigerte jeg innaskjærs. Jeg hadde altså ikke tenkt å fortenke noen i noe, og mistenksomhet og etnosentrisme hadde jeg lagt bak meg på trappa til 7/11. Det følte likevel ikke bra. På den ene sida hadde jeg en liberal, humanistisk og moralsk høyverdig beslutning om ikke betrakte

mulige utenlandske statsborgere som banditter. På den andre sida hadde jeg titusen i kontanter.

Og ute plaskregna det fortsatt.

– Skaru ha no snart? lød en stemme fra baren. Hvis Jean-Jacques var et fyrtårn så var denne her ei fortøyningsbøye. Han lå å duppa i småbølgene bak disken og signalerte bare lett utålmodighet. Jeg bestemte meg for å ihvertfall å holde meg edru. Det kunne da ingen ha noe i mot. Jeg bestilte en Clausthaler. – Hvorfor det? Kjører du bil? kom det fra bøya. Han hadde åpenbart ikke etterlatt noe på 7/11.

– Nei. Neida. Jeg har ikke bil.

Bøyemannen gjorde ikke tegn til å hente noen Clausthaler.

– Hvorfor ska du ha Clausthaler da når du ikke kjører bil?

– Jo. Ja, jeg kjører bil.

– Hvorfor sier du at du ikke kjører bil når du kjører bil?

– Båt. Jeg kjører båt.

– Båt eller bil? Du må bestemme deg!

– Får jeg en Clausthaler?

– Ja, men du må bestemme deg! Du kommer her, sier ikke bil, bil, båt, hva er det for noe?

– Båt! Helt sikkert! Båt!

Bartenderbøya lot motvillig nåde gå for rett og ga meg endelig en Clausthaler. Jeg så meg om etter et bord. Det så ganske fullt ut. Jean-Jacques hadde okkupert to stoler helt alene. En jentegjeng i kortbukser og med små lakkhåndvesker fylte opp bordet nærmest døra. Sikkert en syforening. Nei – sånn har man ikke i våre dager. Det var nok en bokklubb. Ute på byen. Og de karene ved biljardbordet var sikkert ute og tok seg en øl etter jobben i all gemyttlighet. Og lenger inn i lokalet, bak fyrtårnet, var det visst ledige stoler. Og bortenfor der satt det jammen en stammefrende også. En helt vanlig nordmann, ikke det minste etnisk eller ubeskrivelig ved ham. Jammen satt han ikke og skrev på en laptop også. Kanskje en kunstnersjel som søkte til eksotiske omgivelser for å få inspirasjon.

Jeg manøvrerte meg ned i den ledige stolen og smakte på Clausthaleren. Jo. Dette kunne la seg gjøre. Jeg skulle sitte helt rolig og drikke min Clausthaler og la en time passere. Jeg skulle ikke

innlede noen samtaler, men passe mine egne saker og ikke provosere noen. Jeg skulle bare huske å ikke fingre mistenkelig med innerlomma på jakka eller på noen annen måte dra oppmerksomhet til meg, så skulle dette gå bra.

Jean-Jacques begynte å synge. Ikke høyt. Ikke påtrengende. Han bare sang litt for seg sjøl mens han tromma med fingrene under stolen han satt på.

Ei jente kom inn fra gata. Hun så ut til å høre til i bokklubben, men hadde visst ikke lyst på noen litterære diskusjoner i kveld. Etter å ha fått et glass med alkohol og is strente hun rett forbi de andre og satt seg rett bortenfor meg. Hun var vakker, ikke tvil om det, på en ikke helt beskrivelig måte. Hadde jeg befunnet meg på et annet sted, til en annen tid og vært en helt annen person, så hadde jeg kanskje tatt kontakt med henne.

Det gikk noen minutter. Fyrtårnet nynna. Kunstneren skrev. Jenta drakk. Bartenderen duppa opp og ned. Bokklubben diskuterte. Sannsynligvis Knausgård. Jeg forholdt meg rolig.

– Hey! You!

Det var jenta med drinken.

– Why you not listen?

Hun snakka engelsk. Det forklarte saken. Bokklubben var sikkert fransktalende. Men hva var det damemennesket ville?

– My love? Vil du ikke snakke med meg?

Jeg forholdt meg fortsatt rolig. Utvortes. Men innvendig raste tankene rundt som en malstrøm. Hva var dette? Et komplott? Hadde svensk-rumeneren likevel sett hva jeg hadde under snippen? Hadde han fortalt det til den engelsk-afrikanske skjønnheten? Eller var alle involvert? Var det derfor den duppene bartenderen var så ivrig etter å skjenke meg? Var fyrtårnet også involvert? Hva var planen? Skulle jeg først skjenkes full, så forføres, avkles, ranes, myrdes og dumpes i havnebassenget? Jeg så for meg bønn av indre Oslofjord, befolka som den er av betongskodde ransoffer.

– Please snakk med meg!

Dama rulla med øya og – hva var det der – vifta med tunga?

Jeg var forvirra. Atferden hennes ga bare mening hvis jeg vendte tilbake til det gamle, mistenksomme draftet. Hvis jeg valgte å styre etter

det nye, tillitsfulle sjøkartet så oppførte dama seg som om hun var – interessert i meg?

Tanken slo inn over meg som en stor varm bølge i fellesferien. Dette hadde jeg ikke venta.

Jeg nølte.

Bare for å gjøre det klart: Det var ikke fremmedfiendtlighet som gjorde at jeg unngikk å møte blikket hennes. Sjøl om jeg snart var båteier, led jeg ikke av den stereotype sjømannsrasismen. Småfull, tatovert mann som sitter på samvirkelagskafeen og klager over late svartinger mens han skryter på seg negerfytte – det er ikke meg. Dama var sikkert et nyttig organ på samfunnskroppen; arbeidsom og intelligent i tillegg til vakker. Hun var uten tvil et koneemne enhver oppegående mann ville misunne meg. At hun gjorde tilnærmelser på en litt overraskende måte – nå hadde hun tatt en isbit i munnen og skjøv den ut og inn mellom leppene – var det ingen grunn til å holde i mot henne. Det er sikkert slik de gjør det i Britisk Kamerun.

Men var jeg klar til å binde meg? knapt 48 år som jeg var, med livet foran meg? Kunne tilværelsen som båtbohem forenes med et ansvarlig og

modent forhold? Var jeg en troverdig familieforsørger? Jeg som hadde sagt opp en trygg jobb for å kaste meg ut i eventyret?

Og åpenhet og tillit aldri så mye, så kom vi fra to forskjellige kulturer – nå hadde hun tatt isbiten ut av munnen og strøk den lett mot huden i utringningen – og denslags skaper problemer. Før eller senere. Man misforstår hverandre. Viser ikke respekt for hverandres egenart. Anklager hverandre for det utroligste. Og en dag blir de nedarvede konvensjonene sterkere enn viljen til kjærlighet – nå løfta hun isbiten over hodet med en grasiøs bevegelse og kasta den – men hvorfor ikke prøve? Hvorfor la seg styre av snusfornuft hele livet? Hvorfor ikke bare kaste seg i det? Ja! Jeg var klar! Mens isbiten roterte gjennom rommet reiste jeg meg fra stolen, rede til å krysse inn i en ny og ukjent tilværelse. Mentalt fridde jeg meg fra alle hemninger i det isbiten traff fyrtårnet midt mellom lyktene.

Jean-Jacques så opp, trakk en øreplugg ut av øret og gliste.

I løpet av et uendelig sekund gled alle fall og blokker på plass.

Jean-Jacques hadde en musikkdingseboms på øret. Lang inne i sin egen verden hadde han hørt afrikanske rytmer uhørlig for alle andre. Det var han den ubeskrivelige skjønnheten hadde kastet blikket sitt og til slutt en isbit på.

Jeg gled tilbake på stolen og konsentrerte meg om å være usynlig.

Skjønnheten hadde gjort sitt valg, og det var ikke noe jeg skulle kritisere—om det var aldri så konvensjonelt. Hun hadde valgt en mann fra sin egen stamme. Sikkert en dugelig en. Sikkert bra nok til det hun skulle ha ham til. Han var høy og bred. En god blink for pirrende isbitkasting i mørke afrikanske netter.

*

Slik hadde det vært. I dagslyset på riksvei 164 ble alt tydelig.

Hvordan hadde jeg kunne la meg lure? Det hadde vært et selvbedrag. Jeg hadde kjent skammen krype oppover ansiktshuden og forgjeves forsøkt å drukne den i Clausthaler.

Jeg stansa og så mismodig framfor meg. Veien ble lengre for hver sving. Sympatien for den elektrifiserte kameraten avtok. Det var fordømt langt til denne båt-plassen.

Jeg holdt i hvertfall rett kurs. I går hadde jeg vært i ferd med å drive av – langt av.

*

Jeg hadde sett meg forsiktig rundt. Hadde noen lagt merke til fadesen? Bokklubben bokbada fortsatt. Bartenderen vaka bak bardisken. Biljardspillerne klinka kuler. Skjønnheten hadde funnet en trygg havn på fanget til fyrtårnet. Den ensomme kunstneren hadde fått selskap av en annen nordmann.

Jeg følte trang til å være blant landsmenn. Nederlaget for den mørkhudede kjemperivalen, tapet av den ubeskrivelige, pengeåtet i innerlomma, følelsen av å være blant haier; alt sammen fikk meg til å se på min egen stamme med blidere øyne enn på lenge.

Jeg gikk bort til de to nordmennene. Skulle det være så ille at disse fransk-afrikanerne var ute etter formuen min så var det en fordel å være flere. Seks føtter krever mer sement enn to. Det er en viss beskyttelse i det.

Er det ledig her, spurte jeg og pekte på nabobordet.

– Hva faen ser det ut som?

Det var akkurat det jeg trengte nå. Godslig norsk spøkefullhet. Etter den stormende erotikken blant isfjellene var det som å seile inn bak en trygg betongmolo. Jeg satte meg og venta på første påskudd til å blande meg i samtalen.

– Du møter hos meg presis klokka null seks blank.

Det var kunstneren som førte ordet.

– Derfra kjører vi til Maridalen.

To helt normale nordmenn som planlegger en skogstur! Så befriende etter alle de mistenksomme blikkene og den eksotiske flørten.

– Vi parkerer ved Skar og venter på Gunnar og Hakim.

De hadde attpåtil invitert en Ny Nordmann med på denne norskeste av alle fritidssysler.

– Fikk du med deg det?

– Jøss, ja.

– Gjenta.

– Hos deg seks blank. Til Skar. Vente på Gunnar og Achim.

– Hakim.

– Hakim.

Denne kunstneren hadde en myndig tone. Sikkert den naturlige lederen i kameratgjengen.

– Kjenner du Gunnar og Hakim fra før?

– Nei.

– Hakim er helt streit. Det er Gunnar du skal holde øye med. Han kan finne på hva som helst.

Sikkert litt av en spøkefugl denne Gunnar. En sånn som slipper levende abbor i kameratenes soveposer eller tømmer ertesuppe i støvlene deres!

– Hold deg på venstre side av bilen. Sørg for at vi alltid har Gunnar mellom oss. Har du skytevåpen?

De skulle på jakt.

– Ja, men ..

Kameraten trakk på det. Kanskje han ikke likte å drepe dyr?

Det forstår jeg veldig godt. Sjøl kan jeg bli så full av medlidenhet i møtet med en nytrukken torsk at jeg knapt klarer å knekke nakken på den. Men når du først spiser makrell i tomat- eller elgkarbonader – ja da må du også være villig til å drepe dyret. Du kan ikke bare overlate den skitne delen av prosessen til Findus eller Stabburet. Det tar seg ikke ut.

– Jeg skyter ikke folk for fem tusen.

– Det blir kanskje ikke nødvendig.

– Allikavæl.

– Titusen.

– OK.

Så ble det svart.